

CURSIEF

BOOMPJE

Wivine Heynderick

Een driemaster van bomen overwelft mijn tuin. Een groenpaarse coalitie van berk, beuk en den die nu al meer dan dertig jaar standhoudt. Zwaarlijvig en standvast.

Ze zijn onze tuin geworden. De rest van het plantgoed verdwijnt, ongeacht het seizoen, in hun marge. En is omranding. Een hardnekkig groenblijvende ligusterhaag omzoomt het geheel en geeft een beslotenheid waarin geen mens kan binnendringen.

De drie mastodonten bufferen me tegen een buitenwereld van steen en het vierentwintiguursgeraas van mensen onderweg. Het huis bewoon ik bij de gratie van hun aanwezigheid. Trots blijven ze als een monument voor een verloren tijd overeind staan. De enige overlevenden van de kaalslag die hier een kwart eeuw geleden plaatsvond. Op het kruispunt van wat nu een huizenpark is geworden, staan ze als koppige, nog steeds aangroeiende herinneringen aan het landgoed van een boerderij zoals je die nu nog her en der in het Meetjesland aantreft.

Ze hebben een onoverschatbare draagwijdte. En zijn, ondergronds, in staat om mensen te verdelen. Een uitwendige ader voor mij en ons hele gezin. Een *bos-trompe-l'oeil* voor onze overburen die zijlings tegen ze aan kijken. Een bron van vuil en verderf voor de burens van de overkant, die op hun achterkant - de schaduwzijde - staren.

Aan hun voeten groeit de kloof tussen natuurlijke en bovennatuurlijke mensen zichtbaarder met de dag. Ik teel onkruid, zij spuiten elke spriet plat. Ik heb een grasmaaier, zij een zitmaaier. Ik cultiveer een hoogpolig bladertapijt, zij vegen dagelijks hun goot schoon. Ik gebruik het laatste stukje boerenwegel naast hun

huis, zij blinken het plakkaatje 'Dit is geen hondentoilet' op. Zij houden van afbakening en bestemming. Ik van groffe groei, krioelend leven, en een graai onbestemdheid. Zij onderhouden een herbicidengazon. Ik word vrolijk bij de aanblik van mijn mos-, klaver- en paardenbloemenveld waartussen nog enkele spriet gras schieten. Bomen zijn groteske wezens voor mij, voor hen natuurelementen die niet door hun polis gedekt zijn en elk moment op hun dak kunnen vallen.

En toch. Zo één keertje in het jaar komen wij samen, rond het dode sprokkelhout, en maken er een groot vuur van. Ze storten zich dan op de stook met een geestdrift die toch restantjes oermens verraadt. Dan drinken we samen wat, laten nog wat bamboestokken in het vuur knallen en dan zeggen ze, verkneukeld aan de warmte en het licht, altijd weer: 'Wat is een vuur toch gezellig ...' De hoop als die ze achterlaten, gooi ik daarna liefdevol terug onder de bomen als voeding.

Een boom is een boom, is een boom, is een boom. En dan zie ik dat het goed is. *Natuurbegeer*.

Uit: Het verkavelingsboekje. Anekdoten uit het kleine verkavelde leven, 2008

Bio

Wivine maakte dankzij een klimaatverandering een metamorfose mee van praktiserend psychologe naar geestig wetenschapper van het dagelijkse leven.